

A sarki boltban nagy volt a felfordulás. Egy különösen zűrzavaros nap csúcsgorgalmának zsúfolt órájában jártak éppen. Mindenkin eluralkodott a teljes vásárlási téboly. Emberek rohangáltak színültig megtöltve kosarukat, nem akarván ellátmány nélkül maradni, mire éjfél üt az óra. Szerencséje volt, hogy a hűtőládában talált még

két nagy csomag oldalast, amihez a tenyere rögtön odafagyott. Felnyalábolt továbbá egy tasak grillkolbászt, négy adag marhafelsálat, és egy tucatsnyi, fehér műanyagtálcán heverő bifszteket, amelyek áttetsző fóliába voltak csomagolva. Aztán átment a zöldség-gyümölcsös részleghez, és gondosan kiválogatott két zacskó többé-kevésbé érettnak tűnő őszibarackot meg néhány fürt banánt. Végül nem várt nyúgnak bizonyult ezt a sok portékát kocsi nélkül cipelni. Pedig hátravolt még a neheze. Mielőtt átsétált volna a péksüteményekhez, elhaladt egy fagylaltosláda mellett, ami olyan mély és öblös volt, akár egy teknő. Talán nem ez volt épp a megfelelő pillanat arra, hogy felnyaláboljon egy dobozzal, hiszen az egész rég elolvadna, mire odáig jutna, hogy végre megízlelje. Pedig de jól esne pár skót bonbon abból a nyolcas csomagolásúból! Két dobozzal pedig mindnyájan eltelnének. Úgy döntött, ha talál megfelelő alkalmat rá, megkéri a nagybátyját, hogy jöjjenek vissza érte. Ám képzeletben sem adhatta át magát az élvezetnek, hiszen addigra már a többi vásárló régen megkaparinthatja a zsákmányt. Egyetlen reménye volt, hogy majd az áruk visz-

szatartja őket; hiszen azok a bonbonok tényleg méregdrágák voltak. Na de nézzük a kenyeret. Nem pusztán azért volt fontos, mert a hús mellé dukált, hanem mert a chilei munkások – mezei múltjukhoz híven nélkülözve minden egyéb alátétet – egy-egy szelet kenyeret használtak tányér gyanánt. Az efféle puritán étkezéshez éles kések-re volt szükség, tehát igen sűrűn kellett maguk-hoz hívni a helyi köszörűsmestert, aki a környék utcáit róttá élénk furulyaszó kíséretében (vagy azt az egyetlen köszörűst Buenos Airesben, aki egy okarinával épp az ő utcájukat ejtette útba), hogy kiköszörülje a csorbát. Mint minden egyes napon, Abel most is bosszúsan vette tudomásul, hogy Argentínában a kenyér csupán negyedkilós porciókban kapható. Ha ezekből még négy vek-nit rakott volna a temérdek húsáru és gyümöl-csök fölé, az már igencsak megingatta volna a helyzetét, és könnyen elejthette volna az összes holmit. Csak éppen nem volt más megoldás, ha nem akart kétszer fordulni. Mint egy apuka, aki egy óriáscsecsemőt cipel a karjában, az üdítőita-lokat tartalmazó polc felé vette az irányt. Sajnála-tos módon kénytelenek voltak minden folyadékot

hűtés nélkül fogyasztani, mivel nem volt hűtőszekrényük. Az ember persze végül ehhez hozzászokik, mint annyi más dologhoz az életben. Mindössze két palack Coca-Colát emelt le a polcra. A palackokat a szájuknál fogva ragadta meg, és a hüvelyk- és mutatóujja közé szorítva cipelte őket, hiszen nem maradt több szabad végtagja. A tumultus egyre nőtt, ráadásul a padlót felmosó bolti alkalmazottak száma is megnehezítette a sorok közti manőverezést. Abel erősen kirítt a többi vásárló közül a lyukas cipőjével, mézsfoltos nadrágjával, szakadt ingével és kócos orosláncos ruhájával. Hihetetlennek tűnt, hogy a sok masszív munkavégzés dacára is ilyen satnya és gyenge fizikumú legény maradt. Első látása szinte cselédlánynak nézte volna őt az ember. Elkésérítette az egy helyben tekergő hatalmas sor látványa, ami a pénztárak felé vezető úton betöltötte az áruház teljes hosszát, ami úgy harminc méter lehetett, majd egy másik sorba kanyarodva az ellentétes irányban is végigérté az egész üzletet. Bár összesen három kassa állt rendelkezésre, ezekből csupán egyetlenegy üzemelt, és ráadásul az ott épp szolgálatot teljesítő pénztárosnő sem állt a hely-

zet magaslatán. Ez a tény még neki is feltűnt, pedig igen együgyű fiatalember hírében állott. Az egész áruház működése fölöttébb komótos és kiszámíthatatlan volt. Nem igazán lehetett kereskedelminek nevezni azt az irányelvet, amit üzelmeltetői vélhetően követtek. A vásárlókat nem feltétlenül az elvakult haszonszerzés reményében szolgálták ki, sokkal inkább valami homályos, vallásosnak tetsző célkitűzés érdekében. Ahogy az üzletlánchoz tartozó többi áruház, a jelenlegi is egy evangéliumi szekta tulajdonában állt, ami – meglehetősen ügyetlenséggel párosulva – egyfajta nehézkességet szült a konkrét üzletmenetet illetően. Jobban mondva az áruház minden egyes szegletét áthatotta, és szinte mindenre rányomta a bélyegét. Persze ez talán nem is lehetett volna másképp azt tekintetbe véve, mily velejéig megfoghatatlan minden vallás legbelső lényege. Úgy hírlik, hogy az üzletbe betérő fiatal környékbeli munkásokat azonnal hittérítési szándékkal kezdi ostromolni, majd adnak nekik egy videokazettát a szektavezető észak-amerikai lelkipásztor legkiemelkedőbb előadásaiból. Abel Reyes esetében azonban szó sem volt erről. Habár ő volt az

egyetlen ifjú munkás, aki napi rendszerességgel megfordult a boltban, nyilván idejekorán feltűnt nekik kirívó fizimiskája, chilei származása, vagy csupán sziklaszilárdnak mondható katolikus hite. Vagy a saját erkölcsi alapukon egyszerűen csak megvetették és elítélték a gondozatlan hajviselet miatt, sőt talán arra is gondoltak, hogy esetleg nem is rendelkezik otthon a kazetta lejátszására alkalmas videomagnóval (illetve az angol nyelvtudás hiánya miatt amúgy sem értené a prédikációkat). Azzal a rá jellemző görnyedt testtartással Abel végül beállt utolsóként a sorba, majd lépcsőről lépcsőre csoszogott előre. Ekkor látta meg kedves nagynénjét felbukkanni egy egész gyereksereggel.